

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 11 czerwca 2015 r. (*)

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 9, art. 73, art. 78 akapit pierwszy lit. a) i art. 79 akapit pierwszy lit. c) – Podstawa opodatkowania – Wliczanie kwot opłat komunalnych za zajmowanie części podziemnej gruntu uiszczanych przez spółkę posiadającą koncesję na dystrybucję gazu w sieci do podstawy opodatkowania podatkiem VAT naliczanego od usług świadczonych przez tę spółkę na rzecz spółki zajmującej się sprzedażą gazu

W sprawie C-256/14

mających za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) postanowieniem z dnia 19 listopada 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 28 maja 2014 r., w postępowaniu:

Lisboagás GDL – Sociedade Distribuidora de Gás Natural de Lisboa SA

przeciwko

Autoridade Tributária e Aduaneira,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: A. Ó Caoimh, prezes izby, E. Jarašinas (sprawozdawca) i C.G. Fernlund, sędziowie,
rzecznik generalny: N. Jääskinen,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

– w imieniu Lisboagás GDL – Sociedade Distribuidora de Gás Natural de Lisboa SA przez N. Penę i L. Scolarię, advogados,

– w imieniu rządu greckiego przez M. Germani i K. Karavasili, działające w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu portugalskiego przez L. Ineza Fernandesę i R. Camposę Lairesę oraz przez A. Cunhę, działających w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Komisji Europejskiej przez P. Guerrę e Andradego i L. Lozano Palacios, działających w charakterze pełnomocników,

podjęwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1, zwanej dalej „dyrektywą VAT”).

2 Wniosek ten został przedstawiony w kontekście sporu między Lisboagás GDL – Sociedade Distribuidora de Gás Natural de Lisboa SA (zwaną dalej „Lisboagás”) a Autoridade Tributária e Aduaneira (organem podatkowym i celnym) dotyczącego kwot podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „VAT”) naliczonego przez Lisboagás za maj, czerwiec i lipiec 2012 r.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 W myśl art. 9 ust. 1 dyrektywy VAT:

„»Podatnikiem« jest każda osoba prowadząca samodzielnie w dowolnym miejscu jakkolwiek działalność gospodarczą, bez względu na cel czy też rezultaty takiej działalności.

»Działalność gospodarcza« obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym z górnictwem, działalnością rolniczą i wykonywaniem wolnych zawodów lub uznanych za takie. Za działalność gospodarczą uznaje się w szczególności wykorzystywanie, w sposób ciągły, majątku rzeczowego lub wartości niematerialnych w celu uzyskania z tego tytułu dochodu”.

4 Zgodnie z art. 13 ust. 1 akapit pierwszy tej dyrektywy:

„Krajowe, regionalne i lokalne organy władzy oraz inne podmioty prawa publicznego nie są uważane za podatników w związku z działalnością, którą podejmują lub transakcjami, których dokonują jako organy władzy publicznej, nawet jeżeli pobierają należności, opłaty, składki lub płatności w związku z takimi działaniami lub transakcjami”.

5 Artykuł 73 dyrektywy przewiduje, że:

„W odniesieniu do dostaw towarów i świadczenia usług innych niż te, o których mowa w art. 74–77, podstawa opodatkowania obejmuje wszystko, co stanowi zapłatę otrzymaną lub którą dostawca lub usługodawca otrzyma w zamian za dostawę towarów lub świadczenie usług, od nabywcy, usługobiorcy lub osoby trzeciej, w tym z subwencjami związanymi bezpośrednio z ceną takiej dostawy lub świadczenia”.

6 Zgodnie z art. 78 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy do podstawy opodatkowania wlicza się podatki, cła, opłaty i inne należności, z wyjątkiem samego VAT.

7 Z kolei art. 79 akapit pierwszy lit. c) wspomianej dyrektywy głosi, że podstawa opodatkowania nie obejmuje kwot otrzymanych przez podatnika od nabywcy lub usługobiorcy jako zwrot wydatków poniesionych w imieniu i na rzecz nabywcy lub usługobiorcy, a zaksięgowanych przez podatnika na koncie przejściowym.

Prawo portugalskie

8 Artyku? 2 C?digo do Imposto sobre o Valor Acrescentado (kodeksu podatku od warto?ci dodanej, zwanego dalej „CIVA”) stanowi:

„1 – Opodatkowaniu podatkiem VAT podlegaj?:

a) osoby fizyczne lub prawne, wykonuj?ce samodzielnie i w sposób ci?g?y dzia?alno?? wytw?rcz?, handlow? lub us?ugow?, w??cznie z dzia?alno?ci? w zakresie pozyskiwania zasob?w naturalnych, dzia?alno?ci? rolnicz? i zawodow?, a tak?e osoby fizyczne i prawne z tytu?u dokonania we w?asnym imieniu jednostkowej transakcji podlegaj?cej opodatkowaniu, je?eli transakcja ta pozostaje w zwi?zku z prowadzon? dzia?alno?ci?, niezale?nie od miejsca jej dokonania, albo je?eli niezale?nie od tego zwi?zku, transakcja ta faktycznie wp?ywa na podatek dochodowy od os?b fizycznych [...] i podatek dochodowy od os?b prawnych [...].

[...]

2 – Z opodatkowania podatkiem VAT zwolnione s? Skarb Pa?stwa oraz inne publiczne osoby prawne w odniesieniu do transakcji dokonywanych w zwi?zku z wykonywaniem w?adztwa publicznego, nawet je?eli pobieraj? przy tym nale?no?ci lub inne op?aty, chyba ?e owo zwolnienie prowadzi do zak??cenia konkurencji.

[...]”.

9 Artyku? 16 CTVA stanowi:

„1 – Bez uszczerbku dla ust. 2 i 10 podstawa opodatkowania dostaw towar?w i ?wiadczenia us?ug podlegaj?cych opodatkowaniu odpowiada warto?ci ?wiadczenia wzajemnego otrzymanego lub nale?nego od nabywcy, odbiorcy lub osoby trzeciej.

[...]

5 – Do podstawy opodatkowania dostawy towar?w i ?wiadczenia us?ug podlegaj?cych opodatkowaniu wlicza si? nast?puj?ce elementy:

a) podatki, c?a, op?aty i inne nale?no?ci, z wyj?tkiem samego podatku od warto?ci dodanej;

[...]

6 – Do podstawy opodatkowania wskazanej w poprzednim ust?pie nie wlicza si? nast?puj?cych element?w:

[...]

c) kwot uiszczanych w imieniu i na rzecz nabywcy towar?w lub odbiorcy us?ug zaksi?gowanych przez podatnika na rachunkach osoby trzeciej;

[...]”.

10 Zgodnie z art. 3 Lei n? 53-E/2006, Aprova o regime geral das taxas das autarquias locais (ustawy nr 53-E/2006 o zatwierdzeniu og?lnego systemu op?at samorz?dowych) z dnia 29 grudnia 2006 r., (*Di?rio da Rep?blica*, seria 1, nr? 249):

„Pod poj?ciem op?aty samorz?dowej rozumie si? nale?no?ci pobierane za konkretn? us?ug? publiczn? ?wiadczon? przez organy w?adz samorz?dowych, za korzystanie do cel?w prywatnych z mienia publicznego lub samorz?dowego lub za usuni?cie przeszkody prawnej dla dokonania

czynności przez jednostki, jeżeli zgodnie z ustawą ww. czynności należą do kompetencji samorządów”.

11 Artykuł 6 ust. 1 lit. c) tej ustawy dopuszcza możliwość stosowania takich opłat «w przypadku użytkowania lub korzystania z mienia komunalnego bądź tego mieniem publicznym lub prywatnym».

Okoliczności faktyczne sporu w postępowaniu głównym i pytania prejudycjalne

12 Lisboagás posiada wyłączną koncesję na świadczenie publicznej usługi dystrybucji gazu w sieci na terenie gmin położonych w regionie Lizbony (Portugalia) i odpowiada między innymi za rozwój, eksploatację i konserwację sieci. Sieć dystrybucyjną tworzy między innymi system rur umieszczonych pod powierzchnią gruntów stanowiących mienie komunalne niektórych gmin położonych na obszarze koncesyjnym, skutkiem czego Lisboagás podlega gminnej opłacie za zajmowanie podziemnej części gruntu (zwanej dalej „TOS”).

13 Zgodnie z postanowieniami umowy koncesyjnej Lisboagás, po zapłaceniu TOS na rzecz gminy, przelicza kwotę tej opłaty na spółkę zajmującą się sprzedażą gazu na obszarze koncesyjnym, ujmując ją na fakturze wystawionej za korzystanie z infrastruktury sieciowej w celu zaopatrywania w gaz odbiorców. Następnie spółka ta przelicza kwotę TOS na odbiorców poprzez wykazanie jej na fakturze za dostawę gazu.

14 Zgodnie z zaleceniami organów podatkowych Lisboagás podwyższa kwoty TOS o podatek VAT według podstawowej stawki tego podatku wynoszącej 23%, który następnie byłby przeliczany na odbiorców w maju, czerwcu i lipcu 2012 r. Kwoty podatku VAT byłyby wykazywane w okresowych deklaracjach VAT i uiszczane w terminie.

15 Po oddaleniu wniosków Lisboagás, w których spółka ta domagała się zwrotu kwot podatku VAT, w dniu 29 kwietnia 2013 r. Lisboagás wniosła do Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) powództwo arbitrażowe.

16 Na poparcie swojego powództwa Lisboagás podnosi między innymi, że przeliczanie TOS nie stanowi „działalności gospodarczej” w rozumieniu art. 9 ust. 1 dyrektywy VAT, wobec braku jakiegokolwiek wynagrodzenia bezpośredniego lub pośredniego, a więc czynności ta nie jest transakcją odpłatną i jako taka nie generuje wartości dodanej.

17 Poza tym zdaniem Lisboagás TOS nie podlega przepisom art. 78 lit. a) dyrektywy VAT, transponowanego do wewnętrznego porządku prawnego przez art. 16 ust. 5 lit. a) CIVA, ponieważ nie pozostaje w bezpośrednim związku z transakcjami podlegającymi opodatkowaniu dokonywanymi przez Lisboagás, ani też nie są związane z wykonywaniem działalności koncesjonowanej, a dodatkowo pobieranie tych opłat nie stanowi rzeczywistego wynagrodzenia za podlegającą opodatkowaniu transakcję, jakiej dokonuje ze spółką prowadzącą działalność w zakresie sprzedaży gazu.

18 Lisboagás dodaje, że skoro na podstawie art. 2 CIVA TOS nie podlega podatkowi VAT w momencie pobrania ich przez gminy, ich przeliczenie bez żadnej marży nie powinno skutkować wliczeniem ich do podstawy opodatkowania podatkiem VAT. Zasada neutralności podatku VAT nakazuje bowiem, aby traktowanie pod względem podatkowym danego wydatku zostało utrzymane, jeżeli jedyną kwotą owego wydatku jest refakturowana na podmiot trzeci.

19 Autoridade Tributária e Aduaneira utrzymuje, że zwrócenie Lisboagás kwoty podatku VAT, który spółka ta zapłaciła i otrzymała od swojego klienta prowadzioby do bezpodstawnego wzbogacenia, które jest sprzeczne z prawem krajowym i prawem Unii.

20 Organ podatkowy zwraca ponadto uwagę, że korzystanie z dóbr stanowiących własność publiczną lub ich użytkowanie stanowi akt konsumpcji, który do celów podatku VAT jest równoznaczny ze świadczeniem usług, w związku z czym nieuzasadnione jest twierdzenie, że zapłata TOS nie pozostaje w bezpośrednim związku z opodatkowanymi transakcjami Lisboagás, jako że dystrybucja gazu następuje drogą podziemną w określonym okręgu lub gminie.

21 Jego zdaniem, o ile samo pobieranie TOS nie podlega opodatkowaniu podatkiem VAT, ponieważ gminy, udzielając koncesji dotyczących dóbr stanowiących własność publiczną, czynią to w ramach swoich kompetencji, o tyle przerzucanie opłaty pobranej przez publiczną osobę prawną stanowi czystą usługę z obojętnej, której elementem koniecznym jest dostarczenie gazu odbiorcom.

22 Sąd odsyłający zwraca uwagę, że skarżący w postępowaniu głównym domaga się si zwrócenia się z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, zaś od orzeczenia, którym zakończy się postępowanie główne, nie przysuguje środek zaskarżenia.

23 W tych okolicznościach Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy prawo Unii sprzeciwia się temu, aby od przerzucanych przez prywatne przedsiębiorstwo dostarczające infrastruktury dystrybucyjnej gazu ziemnego na inne przedsiębiorstwo nabywające jego usługi, bez jakiegokolwiek wartości dodanej, kwot opłat za zajmowanie części podziemnej płaconych na rzecz gmin, w których istnieje rura, które stanowią czystą ową infrastrukturę, był naliczany podatek VAT?

2) Z uwagi na to, że opłaty za zajmowanie części podziemnej są pobierane przez organy samorządu terytorialnego bez naliczania podatku VAT, to czy prawo Unii sprzeciwia się temu, aby przy przerzucaniu kwot tych opłat płaconych przez przedsiębiorstwo dostarczające infrastrukturę dystrybucji gazu ziemnego na inne przedsiębiorstwo nabywające jego usługi był naliczany podatek VAT?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

24 Odnosząc się do dopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, Komisja zwraca uwagę, że sąd odsyłający nie sprecyzował, jakie przepisy prawa Unii należy poddać wykadni, ani nie wskazał powodów, dla których postanowił o ni wystąpić, w związku z czym należy przypomnieć, że zgodnie z art. 94 lit. c) regulaminu postępowania przed Trybunałem wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym powinien zawierać omówienie powodów, dla których sąd odsyłający rozpatruje kwestię wykadni lub ważności określonych przepisów prawa Unii, jak również związku, jaki dostrzega on między tymi przepisami a uregulowaniami krajowymi, które znajdują zastosowanie w postępowaniu głównym

25 Z uwagi na to, że pytania dotyczące prawa Unii korzystają z domniemania istotnego znaczenia dla sprawy, odrzucenie przez Trybunał wniosku sądu krajowego jest możliwe tylko wtedy, gdy jest oczywiste, że wykadnia prawa Unii, o którą wnioskowano, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub przedmiotem sporu przed sądem krajowym, gdy problem jest natury hipotetycznej bądź gdy Trybunał nie dysponuje elementami stanu faktycznego albo

prawnego, które są konieczne do udzielenia użytecznej odpowiedzi na przedstawione mu pytania (zob. w szczególności wyroki: Cipolla i in., C-94/04 i C-202/04, EU:C:2006:758, pkt 25; a także Chartered Institute of Patent Attorneys, C-307/10, EU:C:2012:361, pkt 32).

26 W rozpatrywanym przypadku mimo braku w postanowieniu odsyłającym informacji na temat przepisów prawa Unii, których wykadni należy dokonać, oraz powodów, które skłoniły sąd odsyłający do wystąpienia o jej dokonanie, z informacji dotyczących okoliczności sporu w postępowaniu głównym zawartych w tym postanowieniu, jak też z pytań, które zostały postawione, można wywnioskować, że pytania te dotyczą wykadni dyrektywy VAT, a przepisami, które należy rozpatrzeć, w szczególności w świetle argumentacji Lisboagás, są art. 9 ust. 1, art. 73, art. 78 akapit pierwszy lit. a) oraz art. 79 akapit pierwszy lit. c) tej dyrektywy. Z postanowienia odsyłającego wynika poza tym, że udzielenie odpowiedzi na pytania dotyczące wykadni prawa Unii jest konieczne dla rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym.

27 Z powyższego wynika, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest dopuszczalny.

28 Co do istoty, poprzez swoje dwa pytania, które należy rozpatrzeć łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy wykadni art. 9 ust. 1, art. 73, art. 78 akapit pierwszy lit. a) oraz art. 79 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy VAT należy dokonywać w ten sposób, że kwoty opłat takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, płacone na rzecz gmin przez spółkę posiadającą koncesję na dystrybucję gazu w sieci z tytułu korzystania ze skądnika mienia komunalnego tych gmin, które następnie spółka ta przerzuca na inną spółkę, zajmującą się sprzedażą gazu, która ostatecznie przerzuca je na odbiorców końcowych, należy wliczać do podstawy opodatkowania podatkiem VAT usług świadczonych przez pierwszą z tych spółek na rzecz drugiej.

29 Na gruncie art. 78 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy VAT do podstawy opodatkowania podatkiem VAT wlicza się wszelkie opłaty, z wyjątkiem samego VAT. Trybunał wyjaśnia już, że aby opłaty mogły być wliczone do podstawy opodatkowania podatkiem VAT, mimo że nie stanowi one wartości dodanej ani gospodarczego wynagrodzenia z tytułu dostawy towaru lub świadczenia usług, muszą pozostawać w bezpośrednim związku z tą dostawą, zaś kwestia, czy zdarzenie powodujące powstanie obowiązku uiszczenia tej opłaty jest tożsame ze zdarzeniem powodującym powstanie obowiązku uiszczenia podatku VAT, jest czynnikiem o decydującym znaczeniu dla ustalenia takiego bezpośredniego związku (zob. podobnie wyroki: De Danske Bilimportører, C-98/05, EU:C:2006:363, pkt 17; Komisja/Polska, C-228/09, EU:C:2010:295, pkt 30; Komisja/Austria, C-433/09, EU:C:2010:817, pkt 34; a także TVI, C-618/11, C-637/11 i C-659/11, EU:C:2013:789, pkt 37, 39).

30 W rozpatrywanym przypadku z postanowienia odsyłającego wynika, że Lisboagás płaci TOS na rzecz gmin jeszcze przed dokonaniem transakcji, która podlega opodatkowaniu podatkiem VAT, ze spółka sprzedająca gaz odbiorcom i niezależnie od tej transakcji, w zamian za możliwość korzystania ze skądnika mienia komunalnego gminy, na terenie której znajduje się infrastruktura sieci gazowej, której Lisboagás jest operatorem. Następnie spółka ta przerzuca kwoty TOS na spółkę zajmującą się sprzedażą gazu, wystawiając jej faktury za korzystanie ze wspomnianej infrastruktury w celu zaopatrywania w gaz odbiorców.

31 Wynika stąd, że TOS nie stanowi wartości dodanej ani gospodarczego wynagrodzenia z tytułu transakcji podlegającej opodatkowaniu podatkiem VAT dokonywanej między spółką posiadającą koncesję na dystrybucję gazu w sieci a spółką zajmującą się jego sprzedażą, za zdarzenie powodujące powstanie obowiązku uiszczenia TOS nie jest tożsame ze zdarzeniem powodującym powstanie obowiązku uiszczenia podatku VAT, jako że nie pozostaje w bezpośrednim związku z tą transakcją.

32 W rezultacie TOS nie stanowi opłaty, które, na gruncie art. 78 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy VAT, należy wliczać do podstawy opodatkowania podatkiem VAT.

33 Ponadto, przerzucając kwoty TOS na spółkę zajmującą się sprzedażą gazu poprzez wykazanie ich na fakturze za korzystanie ze wspomnianej infrastruktury w celu zaopatrywania w gaz odbiorców, Lisboagás nie przerzuca TOS jako takich, lecz kwoty odpowiadające cenie za korzystanie ze skądnika mienia komunalnego. Cena ta jest częścią kosztów, jakie ponosi Lisboagás, i zawiera się w cenie, jaką spółka zajmująca się sprzedażą gazu płaci Lisboagás za świadczone przez nią usługi. Okoliczności, że zgodnie z umową koncesyjną kwoty TOS muszą być wykazywane w odrębnej rubryce na fakturze, jaką wystawia Lisboagás, a następnie na fakturach, jakie spółka zajmująca się sprzedażą gazu wystawia odbiorcom, pozostaje w tym względzie bez znaczenia.

34 W rezultacie kwoty TOS stanowi element wynagrodzenia, jakie Lisboagás otrzymuje od spółki zajmującej się sprzedażą gazu za świadczone przez nią usługi, co do których panuje zgoda, że stanowi „działalność gospodarczą” w rozumieniu art. 9 ust. 1 dyrektywy VAT. Z tego powodu, zgodnie z art. 73 tej dyrektywy, kwoty te należy wliczać do podstawy opodatkowania tej usługi podatkiem VAT.

35 Dodatkowo za konieczności wliczania kwot TOS do podstawy opodatkowania tej usługi podatkiem VAT przemawia również art. 79 akapit pierwszy lit c) dyrektywy VAT, ponieważ kwoty te nie są pobierane jako zwrot wydatków poniesionych w imieniu i na rzecz spółki zajmującej się sprzedażą gazu odbiorcom, ale w zamian za koszt korzystania ze skądnika mienia komunalnego, jaki ponosi Lisboagás w ramach swojej działalności.

36 Wbrew twierdzeniom Lisboagás, wliczanie kwot TOS do podstawy opodatkowania podatkiem VAT usługi świadczonej na rzecz spółki zajmującej się sprzedażą gazu nie narusza zasady neutralności podatkowej, która sprzeciwia się temu, aby towary lub usługi podobne, które są zatem konkurencyjne wobec siebie, były traktowane odmiennie z punktu widzenia podatku VAT (zob. podobnie wyrok BG Leasing, C-224/11, EU:C:2013:15, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo).

37 Otóż zgodnie z art. 13 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy VAT, pobierają opłaty takie jak TOS, gminy nie są podatnikami podatku VAT, podczas gdy takimi podatnikami są spółki takie jak Lisboagás, które prowadzą „działalność gospodarczą” w rozumieniu tego przepisu. Z drugiej strony, jak wynika z rozważań przedstawionych w pkt 31, 33 i 34 niniejszego wyroku, pobieranie TOS przez gminy oraz przekazywanie przez Lisboagás spółce zajmującej się sprzedażą gazu prawa do korzystania z sieci gazowej, której jest operatorem, w zamian za wynagrodzenie uwzględniające kwoty TOS, nie stanowi „transakcji tożsamej”.

38 W świetle powyższych rozważań na oba zadane pytania należy odpowiedzieć, i) wykadni art. 9 ust. 1, art. 73, art. 78 akapit pierwszy lit. a) oraz art. 79 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy VAT należy dokonywać w ten sposób, że kwoty opłaty takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, płacone na rzecz gmin przez spółkę posiadającą koncesję na dystrybucję gazu w sieci z tytułu korzystania ze skądnika mienia komunalnego tych gmin, które następnie spółka ta

przerzuca na inną spółkę, zajmując się sprzedażą gazu, która ostatecznie przerzuca je na odbiorców końcowych, wlicza się – na podstawie art. 73 tej dyrektywy – do podstawy opodatkowania podatkiem VAT usług świadczonych przez pierwszą z tych spółek na rzecz drugiej.

W przedmiocie kosztów

39 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

Wykładni art. 9 ust. 1, art. 73, art. 78 akapit pierwszy lit. a) oraz art. 79 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy dokonywać w ten sposób, że kwoty opłat takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, płacone na rzecz gmin przez spółkę posiadającą koncesję na dystrybucję gazu w sieci z tytułu korzystania ze skądnika mienia komunalnego tych gmin, które następnie spółka ta przerzuca na inną spółkę, zajmując się sprzedażą gazu, która ostatecznie przerzuca je na odbiorców końcowych, wlicza się – na podstawie art. 73 tej dyrektywy – do podstawy opodatkowania podatkiem VAT usług świadczonych przez pierwszą z tych spółek na rzecz drugiej.

Podpisy

* Język postępowania: portugalski.